

Smolenický zámok

Na úpätí Malých Karpát, severne od dediny Smolenice, stojí dnes malebný zámok. Postavili ho na mieste, kde stál v minulosti strážny hrad. Dnes v ňom sídli Slovenská akadémia vied a stal sa reprezentačným miestom na stretnutia vedcov z celého sveta. Povešť, ktorá sa viaže k hradu, rozpráva o smolenickom čertovi.

Hradný pán Erdödy ustanovil na svojom hrade za správcu Tobiáša Čekyho. Mal sa starať o majetok svojich pánov, ktorí trávili väčšinu času na cestách.

Napriek tomu, že Čeky pochádzal zo skromnej rodiny a kedysi patril medzi poddaných, bol to zlý človek. Bol panovačný, bezcitný, krutý a nespravodlivý. Najväčším trňom v oku mu bol sluha Kysel, ktorého poznal ešte z detstva. Hrávali sa spolu ako malí chlapci, ale už vtedy ho nenávidel. Jedného dňa si ho dal zavolať a poveril ho úlohou. „Zanesieš tento list nášmu pánovi do Bratislavy,“ začal. Kysel sa uklonil a chcel odísť, no Čeky ho zastavil a pohrozil mu: „Do zotmenia sa vrátiš aj s odpoveďou!“

Kysel mu odvetil: „To je nemožné, rezkou chôdzou budem kráčať sedem hodín len do Bratislavy a nieto ešte aj naspäť!“

Čeky však trval na svojom. Sluha teda vzal list a skormútený odišiel. Pomaly kráčať cez les a takto rozmýšľal: „Radšej budem tulákom a budem žiť v lese, než by som mal počúvať nezmyselné príkazy toho krutého človeka!“

Odrazu za sebou začul hrmot. Po ceste sa k nemu blížil panský koč, do ktorého boli zapriahnuté také kone, aké jakživ nevidel. Na kozlíku sedel starec a takto sa mu prihovoral: „Človeče, prečo si taký smutný?“

„Správca hradu Čeky ma poveril nespĺniteľnou úlohou,“ postťažoval sa Kysel a všetko mu vyrozprával.

Starec sa len usmial a povedal: „Sadaj do koča, odveziem ťa do Bratislavy.“ Plesol bičom a jeho tri kone leteli s vetrom opretek.

Onedlho boli v Bratislave. Keď vybavili, čo bolo treba, už aj trielili naspäť do Smoleníc. Koč sa rútil cez hradný most a zastal uprostred nádvorja. Kyselovi sa až hlava zakrútila z tej rýchlej jazdy.

Starec ho povzbudil: „Nemusíš sa báť, pekne choď za Čekym a odovzdaj mu odpoveď.“

Kysel šiel za správcom a odovzdal mu list od pána Erdödyho. Čeky zostal celý ohúrený a neveriacky si prezeral pečať na liste. „To nie je možné, že si sa tak rýchlo vrátil,“ precedil pomedzi zuby a „za odmenu“ dal sluhu zbiť.

Večer si šiel správca ľahnúť, unavený z toho ničnerobenia, ale nemohol zaspať. Bolo mu veľmi zima, nuž sa rozhodol zakúriť si. Keď hodil do kozuba polená, ozvalo sa z ohňa: „Správca, idem si po teba!“

Čeky tomu neveril, myslel si, že sa mu to len marí, a so smiechom skríkol: „No tak si po mňa pod!“

Vtom pred ním stál čert. Bol to ten starec, čo viezol Kysela do Bratislavy. Chytil správca za ruku a skočil s ním späť do kozuba. Viac ich nebolo.

